

Ο γάμος ως κοινωνία αγάπης.

Ιερομόναχος Γρηγόριος.

Γάμος.

Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του. Μετά τη δημιουργία του Αδάμ ο Θεός είπε: «Δεν είναι καλό να μένη ο άνθρωπος μόνος· ας κάνουμε σ' αυτόν βοηθό όμοιο με αυτόν» (Ου καλόν είναι τον άνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αυτώ βοηθόν κατ' αυτόν). Και αφού ο Θεός δημιούργησε από την πλευρά του άνδρα την γυναίκα, ο Αδάμ είπε: «Τούτο το δημιούργημα είναι οστό από τα οστά μου και σάρκα από την σάρκα μου» (Τούτο οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου) (Γέν. 1:26, και 2:18-23).

Ο προφήτης Μωϋσής συνεχίζει τη βιβλική περιγραφή με τα εξής προφητικά λόγια: «Εξ αιτίας του στενού δεσμού του άνδρα προς την γυναίκα, στο μέλλον κάθε άνδρας θα αφήνη τον πατέρα και τη μητέρα του και θα συνδέεται στενά με την γυναίκα του, ώστε οι δύο να είναι μία σάρκα» (Ενεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν) (Γέν. 2:24). Στους λόγους αυτούς έχουμε την ευλογία του Θεού για το μυστήριο του γάμου και τον προσδιορισμό του ως κοινωνίας αγάπης.

Όταν ήλθε ο Χριστός συμπλήρωσε την αρχική θεϊκή ευλογία και πρόσθεσε: «Επομένως οι σύζυγοι δεν είναι πλέον δύο αλλά ένα σώμα. Ό,τι λοιπόν ένωσε ο Θεός, ας μην το χωρίζη άνθρωπος». Με την παρουσία Του στον γάμο της Κανά και τη θαυματουργική μεταβολή του ύδατος σε οίνο, ο Χριστός θέλησε «να αγιάση την κατά σάρκα γέννηση του ανθρώπου», και ευλόγησε το μυστήριο του γάμου (Ματθ. 19:6).

Από τον λόγο του Θεού ένεκεν τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν, καταλαβαίνουμε ότι για να τελεσθή το μυστήριο του γάμου πρέπει να γίνη μια διπλή κίνηση αγάπης του άνδρα και της γυναίκας: Πρώτον, αποκοπή και ανεξαρτητοποίηση (καταλείπει) από τους γονείς και την πατρική οικογένεια, και δεύτερον, συμπόρευση και συνταύτιση (προσκολληθήσεται) με τον ή την ομόζυγο.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι νυμφευόμενοι παύουν να αγαπούν και να σέβονται τους γονείς τους, αλλά παύουν να εξαρτώνται και να κατευθύνονται από τους γονείς επειδή γίνονται οι ίδιοι γονείς. Όπως κάνουμε όταν φυτεύουμε ένα αμπέλι: Κόβουμε ένα κλωνάρι και το φυτεύουμε αλλού για να γίνη νέο αμπέλι. Ο γάμος είναι το κόψιμο δύο κλωναριών από δύο παλαιά κλήματα, τα οποία φυτεύονται μαζί και δημιουργούν ένα νέο κλήμα.

Για να δημιουργηθή με το μυστήριο του γάμου μία κοινωνία αγάπης, πρέπει ο άνδρας και η γυναίκα που θα συζευχθούν να βαδίσουν τον δρόμο που υπέδειξε ο Χριστός σ' εκείνους που επιθυμούν να Τον ακολουθήσουν: «Ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι» (Ματθ. 16:24). Δεν είναι δυνατόν να αγαπήσουμε τον σύντροφό μας αν δεν αρνηθούμε τον εαυτό μας. Άλλωστε η αγάπη του ομοζύγου μας είναι ταυτόχρονα ο δρόμος που οδηγεί στην αγάπη του Θεού.

Το πρώτο βήμα για να δημιουργήσουμε μέσα στον γάμο μία κοινωνία αγάπης είναι να αφαιρέσουμε το εγώ μας. Διότι αγάπη σημαίνει ξερίζωμα του εγωισμού, ενώ το εγώ είναι η άρνηση της αγάπης. Στην πνευματική ζωή τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά από ο,τι στην κοσμική. Ο Χριστός είπε: «Εκείνος που ζητά να σώση τη ζωή του, θα χάση την αιώνια ζωή, κι εκείνος που χάνει τη ζωή του για χάρη μου, θα την

κερδίση» (Ο ευρών την ψυχήν αυτού απολέσει αυτήν, και ο απολέσας την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού ευρήσει αυτήν) (Ματθαίος. 10:39). Εκείνος λοιπόν που χάνει, κερδίζει. Και όποιος νομίζει ότι κέρδισε, είναι χαμένος. Αυτή την πραγματικότητα βιώνουν οι πιστοί μέσα στον γάμο.

Από το βιβλίο: Ιερομονάχου Γρηγορίου, Το μυστήριο του Γάμου. Ιερόν Κουτλουμουσιανόν Κελλίον Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, Άγιον Όρος 2018, σελ. 7.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>